

Arrest

nr. 97 711 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. COOREVITS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz. Uw familie voerde anti-regime activiteiten uit maar deed dit niet onder een bepaalde partijstrekking of ideologie. De groep noemde zichzelf K. (...) van Shiraz. Enkele verre familieleden van u namen hierbij de leiding en organiseerden vergaderingen. In 1373 (Iraanse kalender, 1994-1995 in de Westerse kalender) zijn agenten in burger binnengevallen tijdens een dergelijke vergadering. Uw broer R. (...) en uw vader werden gearresteerd. Uw broer kreeg een gevangenisstraf van vier maanden en uw vader van

een jaar. Toen u 18 of 19 jaar oud was begon u ook deel te nemen aan de politieke activiteiten van uw familie. U schreef vooral anti-regime slogans op plaatsen die in het oog sprongen. Wegens de veroordeling van uw broer en vader mocht u zich niet inschrijven op de universiteit, mocht u niet gaan stemmen en kon u geen paspoort verkrijgen. U liet de naam K. (...), die verwijst naar uw vader, verwijderen uit uw shenaznameh. Er werd echter een opmerking toegevoegd aan uw shenaznameh waarin vermeld staat dat u vroeger ook de naam K. (...) had. Na de presidentiële verkiezingen op 31/3/1388 (21 juni 2009) vonden er talrijke demonstraties plaats in Shiraz. U nam hier telkens aan deel met vrienden. Op 30/6/1388 (21 september 2009) werd u tijdens een demonstratie gearresteerd. U werd gebracht naar de bewaakte afdeling van de universiteit. Gedurende twee dagen zat u opgesloten in een ruimte met twintig anderen. Toen er een rel uitbrak in de cel waarin u zat werd een ruit gebroken en u raakte gewond aan uw hand. U moest hiervoor naar het ziekenhuis. U werd geboeid naar het ziekenhuis gebracht. In het ziekenhuis slaagde u erin te ontsnappen. U vluchtte naar het centrum van de stad en belde naar uw zus. Er werd geregeld dat u bij uw oom in Isfahan moest verblijven. U bleef er twintig dagen. Ondertussen werden uw vader en uw broer opgepakt en moesten ze een belofteverklaring afleggen. Ze moesten zich meteen melden van zodra ze uw verblijfsplaats kenden. Op 20/7/1388 (12 oktober 2009) verliet u Iran. U stak te voet de grens tussen Iran en Turkije over en reisde vervolgens met een vrachtwagen naar België. U diende een asielaanvraag in op 12 november 2009. U bent in het bezit van uw shenaznameh afgegeven op 16 januari 1978 en een vertaling ervan, een bewijs dat u uw militaire dienst vervuld hebt op 9 augustus 1999, een scan van een vonnis op naam van uw vader waarin hij veroordeeld wordt tot 30 maanden gevangenisstraf, uw diploma middelbaar onderwijs en certificaten van cursussen die u volgde in Iran, foto's van uw gekwetste hand en een Belgische arbeidsovereenkomst en taal- en inburgeringsattesten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u vreest in Iran vervolgd te worden voor uw deelname aan een demonstratie naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in Iran in 2009 (CGVS, p. 5, 12). Er dient echter gewezen te worden op meerdere ongeloofwaardige elementen in uw verklaringen. Zo dient eerst en vooral een belangrijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen vastgesteld te worden. Toen u werd gevraagd of u sinds uw aankomst in België nog nieuws vernam in verband met uw problemen in Iran, verklaarde u dat uw vader en uw broer belofteverklaringen dienden te ondertekenen toen u pas in België was aangekomen (CGVS, p. 3). Later in het gehoor verklaarde u dat ze deze belofteverklaringen ondertekenden toen u nog in Iran, meer bepaald bij uw oom in Isfahan was (CGVS, p.19). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid kon u hiervoor geen verklaring geven. Verder kan weinig geloof gehecht worden aan de politieke activiteiten die door uw familie uitgevoerd zouden zijn. Hoewel deze groepering uit 2000 mensen bestaan zou hebben, verklaarde u dat men niet op georganiseerde wijze te werk ging en op geen enkele manier met partijpolitiek te maken had (CGVS, p. 4, 15). U verklaarde ook dat de vergaderingen telkens bij iemand thuis plaatsvonden. Toen werd gevraagd hoe daar 2000 personen konden bijeenkomen, zei u dat het enkel de belangrijke mensen waren. U rekende uzelf hier echter ook toe, hoewel u enkel slogans schreef. Dat deze groepering werkelijk uit 2000 personen zou bestaan, lijkt dan ook weinig aannemelijk. U herinnerde zich overigens niet meer wanneer de laatste door u bijgewoonde vergadering plaatsvond (CGVS, p. 16). Ook over de door u bijgewoonde demonstraties legde u ongeloofwaardige verklaringen af. Toen u werd gevraagd hoe u op de hoogte raakte van de demonstraties, antwoordde u in het algemeen via televisie, krant en internet. Toen u werd gevraagd dit te preciseren, wijzigde u uw verklaringen en zei u dat u via vrienden op de hoogte was gebracht. Toen u werd gevraagd gedurende welke periode u elke dag ging demonstreren, antwoordde u eerst gedurende tien tot vijftien dagen elke dag. Later verklaarde u dat er gedurende drie maanden elke dag een demonstratie was in Shiraz en dat u aan dertig tot veertig ervan had deelgenomen. (CGVS, p. 13-14). Ook over uw arrestatie, die u aangeeft als uw vluchtaanleiding, legde u vage verklaringen af. Zo kende u wel twee namen van mede-arrestanten die vrienden zouden zijn, maar kon u niet vertellen hoe u hen had leren kennen. U kende ook geen namen van mensen met wie u in de cel gezeten hebt (CGVS, p. 17). U verklaarde eerst dat u tijdens uw vasthouding niet werd ondervraagd (CGVS, p. 19). Later bleek dat u wel ondervraagd werd over uw identiteit en over eerdere demonstraties waaraan u had deelgenomen. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat u dit geen ondervraging kon noemen. Gezien u werd gevraagd naar eerdere activiteiten, klopt deze verklaring geenszins (CGVS, p. 22-23). Ook uw ontsnapping uit het ziekenhuis is niet geloofwaardig. Indien de Iraanse autoriteiten u zouden willen vervolgen voor uw deelname aan de arrestatie en er inderdaad een klacht tegen u loopt zoals u aangeeft (CGVS, p. 21), kan men er vanuit gaan dat u bewaakt werd tijdens het ziekenhuisbezoek. Toen u werd gevraagd hoe u precies kon

ontsnappen, kon u enkel zeggen dat het druk was in het ziekenhuis en dat het ziekenhuis groot was. U verklaarde dat u alleen gelaten werd tijdens het onderzoek. Toen u werd gevraagd hoe het kwam dat u uw weg kende in het ziekenhuis en hoe u kon weten waar geen soldaten stonden, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 18). Toen werd gevraagd op welke manier uw ontsnapping moeilijk was, kon u enkel zeggen dat u bang was (CGVS, p. 19). U kon bijgevolg totaal niet concreet uitleggen hoe u was kunnen ontsnappen aan de bewaking. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat u geen enkele informatie hebt over het lot van uw mede-arrestanten, hoewel dit vrienden waren (CGVS, p. 20). U verklaarde er niet naar gevraagd te hebben omdat u nu in België bent en niks meer te zoeken hebt in Iran. Dat u hier niet meer naar informeerde, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw shenaznameh bevat persoonlijke gegevens die hier niet betwist worden. Dat u uw militaire dienst vervuld heeft wordt hier ook niet betwist. Wat betreft het door u voorgelegde vonnis dient opgemerkt te worden dat dit enkel naar uw vader verwijst en niet naar uw broer. Ook wordt hierin op geen enkele wijze melding gemaakt van de reden waarvoor hij is veroordeeld. Het is ook opmerkelijk dat u zelf zei dat hij veroordeeld was tot een jaar gevangenisstraf (CGVS, p. 9), en het vonnis zelf vermeldt dat hij veroordeeld werd tot 30 maanden waarvan hij reeds 18 maanden had uitgezeten op het moment van het vonnis. Ook legde u geen origineel neer van dit vonnis. Een kopie/scan heeft hoe dan ook minder bewijswaarde. De foto's van uw gewonde hand tonen niet aan hoe u deze verwonding opliep. Uw diploma's uit Iran evenals de attesten die getuigen van uw integratie in België zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. In het verlengde van de vraagstelling bij het gehoor op het Commissariaat-generaal of de organisatie van haar familie ooit geneigd was naar een bepaalde politieke strekking en hoe deze organisatie eigenlijk iets dacht te bereiken als ze nooit op een georganiseerde manier iets tot stand brachten, motiveert verwerende partij dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de politieke activiteiten die door de familie van verzoekende partij worden uitgevoerd daar, hoewel deze groepering uit ruim tweeduizend mensen zou bestaan, verzoekende partij zelf aangeeft dat deze organisatie niet op georganiseerde wijze te werk ging en op geen enkele manier met partijpolitiek te maken had (administratief dossier, stuk 3, p. 4 en 15). Verder concludeert verwerende partij dat uit deze amateuristische organisatie om vanuit een aanzienlijke groepering bestaande uit tweeduizend volgelingen te wegen op het politieke beleid, samen gelezen met de vaststelling dat de vergaderingen telkens bij iemand thuis plaatshadden en dit enkel voor de belangrijkste personen, waaraan ook verzoekende partij als sloganschrijver mocht assisteren – zij was immers de zoon van een ouderling (administratief dossier, stuk 3, p. 16) – het niet aannemelijk is dat deze groepering werkelijk uit tweeduizend leden zou hebben bestaan.

Waar verzoekende partij betreffende deze onoordeelkundige wijze om met een dermate grote groepering aan politiek te doen, wederom benadrukt dat deze familiale groepering inderdaad uit tweeduizend mensen bestaat waarvan een tweehonderd dichte familie en dat enkel de leiders en de ouderen aan de vergaderingen konden deelnemen en de jongeren er mochten bijzitten en luisteren, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een element van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het zijn de flagrante tegenstrijdigheden, onjuistheid en desinteresse in hoofde van verzoekende partij betreffende de meest wezenlijke aspecten van haar verhaal, gecombineerd met het onaannemelijk bevinden van de wijze waarop de groepering waartoe zij behoorde aan politiek deed, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondergraven. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de opvallende onwetendheid wanneer zij voor het laatst zelf had deelgenomen aan een vergadering van haar groepering ongemoeid laat waardoor deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag aan hoeveel demonstraties zij zou hebben deelgenomen aanvankelijk verklaart dat zij na de verkiezingen van 31/3/1388 alle dagen deelnam aan demonstraties en dit over een periode van tien tot vijftien dagen (administratief dossier, stuk 3, p. 12 en 13) om even later te beweren dat zij bij benadering aan dertig tot veertig manifestaties zou hebben deelgenomen. Verzoekende partij poogt deze inconsistentie te weerleggen door te stellen dat de Nederlandse woorden *“altijd-bijna altijd – steeds – meestal-vaak-dikwijls-ongeveer-nogal-soms”* in haar taal dezelfde betekenis hebben. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij niet aangeeft welk specifiek woord in het Farsi alle hoger geciteerde Nederlandstalige woorden zou omvatten zodat enige controle desbetreffend de Raad onmogelijk wordt gemaakt. Verzoekende partij toont evenmin aan in welke concrete vraag en of concreet antwoord tijdens het gehoor een zelfde term in het Farsi, die vatbaar is voor meervoudige vertaling, voor enige verwarring zou hebben kunnen zorgen. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Aangaande het verweer van verzoekende partij betreffende de wijze van het in kennis gesteld worden van de demonstraties, meer bepaald dat de mededeling dat het haar vrienden waren een aanvulling is op haar eerdere verklaring dat zij kennis kreeg van deze demonstraties via televisie, krant en internet, oordeelt de Raad dat dit betoog geen weerslag vindt in het verslag van het gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Volgend op de mededeling dat verzoekende partij de dag na de verkiezingen reeds deelnam aan een betoging verloopt dit gehoor verder als volgt:

“Hoe was u de eerste keer op de hoogte geraakt van die demonstratie?

Televisie, krant, internet.

Dus u zag op televisie een aankondiging voor een demonstratie of hoe zat het?

Neenee, zij toonden over de demonstratie.

Herhalen vraag?

Mijn vrienden

Welke vrienden?

Vrienden die student waren op de universiteit.

Op welke manier brachten ze u op de hoogte?

Telefonisch, pratend. Mijn werkplaats is ook kort bij het plein.” (administratief dossier, stuk 3, p. 13).

Uit voormelde neerslag blijkt ondubbelzinnig dat het hier geen aanvulling betreft doch wel een gewijzigde versie tegenover deze die eerder werd voorgehouden.

2.2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat zij de periode van gevangenschap van haar vader *“herinnert”* als ongeveer een jaar, maar dat het inderdaad achttien maanden waren, oordeelt de Raad dat dit verweer niet kan worden aangenomen. Immers antwoordt verzoekende partij tijdens het gehoor op de vraag of haar broer dezelfde straf heeft gekregen als haar vader dat haar broer slechts vier maand gevangenis kreeg, *“mijn vader een jaar”* (administratief dossier, stuk 3, p. 9) en dit terwijl verzoekende partij een fotokopie bijbrengt van een *“uitvoerbaar vonnis”* van haar vader waarin duidelijk staat vermeld dat hij tot 30 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld waarvan er achttien werden uitgezeten. Het afleggen van verklaringen die in strijd zijn met de inhoud van een document dat wordt bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielaas – waarbij derhalve mag worden verwacht dat de persoon die het stuk ten zijne behoefte voorlegt de inhoud ervan kent – ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

2.2.7. Betreffende het al dan niet ondervraagd zijn tijdens haar arrestatie merkt verzoekende partij op dat in Iran een ondervraging meestal vier tot vijf uren duurt, wat *in casu* niet het geval was.

Vooreerst wijst de Raad erop dat voormelde opmerking van verzoekende partij een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze met enige objectieve informatie wordt onderbouwd. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij aanvankelijk op de vraag: *“Toen u opgepakt was en in die universiteit werd vastgehouden, ondervraagd geweest ofzo?”* duidelijk ontkennend antwoordt (administratief dossier, stuk 3, p. 19) om vervolgens over te gaan tot de mededeling dat enkel haar naam en familienaam werd gevraagd en in een nog verder stadium te besluiten met de vermelding dat ook andere vragen werden gesteld zoals de vraag naar de deelnamen aan andere manifestaties (administratief dossier, stuk 3, p. 22). Voormelde steeds wijzigende antwoorden kunnen terecht niet als consistent worden beschouwd.

2.2.8. Waar verzoekende partij betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de ondertekening van de belofteverklaringen louter opwerpt dat dit een verwarring moet zijn in de communicatie met de tolk, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.9. Betreffende het zich niet informeren naar het lot van haar medegevangenen, en meer in het bijzonder naar dat van haar twee vrienden B. R. en M. R. bevestigt verzoekende partij niets meer over of van hen te hebben gehoord.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal stelt niet te hebben geïnformeerd naar het lot van voormelde vrienden omdat zij in Iran niets meer te zoeken heeft en het niet meer belangrijk is nu zij in België zit (administratief dossier, stuk 3, p. 20). Het verzoekschrift bevestigt enkel de situatie zoals aangegeven bij voormeld gehoor. De Raad oordeelt evenwel dat het zich ostentatief niet informeren naar de toestand van twee vrienden die samen met haar waren opgepakt en aangehouden waardoor verzoekende partij, minstens wat deze aanhouding betrof, haar huidige situatie beter had kunnen inschatten, getuigt van een desinteresse die niet strookt met een voorgehouden vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Een dergelijke houding ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaas.

2.2.10. Voor wat betreft het benadrukken door verzoekende partij dat zij politiek actief was en zij bij terugkeer naar haar land van herkomst *“als strijder tegen het regime”* zal worden veroordeeld en dat zij haar naam liet veranderen gelet op de politieke vervolgingen van haar vader en broer en de gevolgen daarvan voor haar, wat ook haar familie zal te wachten staan bij haar terugkeer naar Iran, wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.11. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onjuistheid en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit beweerde relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT